

Eskiden "Kapıyı kapat!" denilmezmiş. Allah (cc) kimsenin kapısını kapatmasın diye düşünlrmüş. "Kapıyı ört, ya da sırı" denilirmiş. Kapının kapanmadan yavaşça örtülmesi edebdenmiş.

"Lambayı söndür" demezlermiş. Allah (cc) kimsenin ışığını söndrmesin. "Lambayı dinlerdir" derlermiş. Lamba yakılmaz, uyandırılmış.

Uyuyan birisi uyandırılmak için sarsılmaz veya adı ile çağırılmazmış. "Agâh ol erenler" derlermiş. Nezaket, incelik, edeb her işin başı imiş de ondan... Ona eren uyanık olurmuş. İnsanların sözü kesilmez, işaret ve işmar edilmez, fısıltılar, gizli konuşmalar hoş karşılanmazmış.

Hanımlar beylerine "Efendi" derlermiş, "siz" derlermiş. Hanımefendiliklerini gösterirlermiş.

Gezerken yere yumuşak basılır, ses çıkarmamaya çalışılmış. Yerdeki haşerata basmamaya özen gösterdiği için adı "Karınca basmaz Efendi" ye çıkan insanlar varmış.

Kapıdan çıkarken arkasını dönmemek, geri geri çıkmak edebdenmiş. Kapı eşiğindeki misafirlere ait ayakkabılar, dışarıya doğru değil, içeriye doğru çevrilmiş. "Git bir daha gelme!" der gibi değil de. "Gitsen de ayağının yönü buraya dönük olsa" dercesine dizilirmiş.

Canlı cansız her şeyin bir hatırı varmış. Eskiler hayatı o kadar nurani, o kadar temiz, o kadar manâlı yaşarmış.

Üstad Necip Fazıl bu hali "Komşuya hatır soran sıra sıra terlikler, Ölçülü uzaklıkta yakın beraberlikler." diye tarif eder.

ALINTIDIR